

laatste leiden tot een gijzeling in Sint-Michielsgestel (1942-1944).

Ook aan het politieke leven nam hij als lid van de V.V.D. actief deel. In 1951 werd hij lid van de wijkraad voor Kralingen, waar hij meteen tot voorzitter gekozen werd; hij bleef dit tot oktober 1957, toen hij het te groot geworden huis aan de Prinses Julianalaan verwisseld had voor een comfortabele flat aan de Lijnbaan.

In deze en andere functies toonde Schrijver zich een zeer zelfstandig denkende persoonlijkheid, die stond voor zijn overtuiging. Scherp en gevat was hij in de discussie waarbij zijn ironie en relativerende humor vaak ontwapenend waren. Verdraagzaamheid was een van zijn wezenlijke karaktertrekken, en hij respecteerde dan ook ieders eerlijke overtuiging. Van fanatisme had hij afkeer; in een van de laatste gesprekken die ik met hem mocht voeren uitte hij zijn bezorgdheid in verband met de verregaande onverdraagzaamheid die onze jaren te zien geven.

Schrijver was een zeer belezen man met een veelzijdige belangstelling. Zijn kennis en levenservaring strekten zich veel verder uit dan de wereld van het onderwijs, en het is mijn vaste overtuiging dat juist daardoor zijn inbreng zo groot kon zijn: hij was dan wel niet het prototype van wat we tegenwoordig pedagogen noemen, maar met karakters als het zijne vormt men karakters: zeer, zeer velen hebben dit tot hun voordeel onderhouden. Het is overigens niet toevallig, dat hij als bekwaam fysicus in zijn jongere jaren goede aanbiedingen uit het bedrijfsleven heeft gekregen, en ook daar zou hij veel bereikt hebben. Maar het tekent zijn zin voor zelfstandigheid, dat hij de voorkeur gaf aan de door hem opgebouwde school.

Toen hij in 1955 zijn rectoraat neerlegde, had hij de pensioengerechtigde leeftijd al overschreden. Maar hij bleef actief: in hetzelfde jaar werd hij voorzitter van de handelsavondschool Mercurius, terwijl hij tevens het bestuur van zijn oude school als adviseur bijstond; ook zou hij er nog enkele malen als leraar invallen. Het viel hem moeilijk zijn levenswerk over te dragen, want het Rotterdams Lyceum was zijn schepping.

Met betrekking tot de daarop volgende maatschappelijke stroomversnelling, die ook het onderwijs niet onberoerd liet, heeft hij er meermalen zijn voldoening over uitgesproken dat hij er nog juist op tijd mee was opgehouden. Inderdaad, de hele